

sed ut ueneficiis uteretur, verum corpus esset. Tertium, quod requiritur, est materia, scilicet oleum ab Episcopo consecratum. Quartum, forma verborum. Quintum, est considerandus locus inungendum, quia sit ad oculos propter uitum, ad aures propter auditum, ad narres propter odoratum, ad os ratione linguae propter gustum, & etiam propter loquaciam, ad manus propter tactum, qui maximè vigeat in pulpis digitorum, propter appetituum vero inunguntur renes, seu lumbi propter generatiuum, pedes vero propter motiuam, quæ sunt eius principialis instrumentum. Ita Asten. articu. 7. Postremo debet sacerdos verborum consolatione uti, quando ægrotanti vñctio-

13. nis extremæ † sacramentum ministrat. Hortando ut peccata omnia, quæ commisit fateatur. Item ostendere quām immensa sit ipius omnipotens in miseros peccatores clementia, cum in mundum venerit, ut crudelissima morte hominū animas à principe tenebrarum erueret. Postmodum gaudia, quæ pœnitentibus promiserit exponere debet, sed obdutatos, & pertinacem relinquare, & in ignem mittere solet, clamans, Ite maledicti, &c. fideles autem suos, acuere pœnitentes vocaturus dicit. Venite mecum in regnum Patris. Commoneat insuper sacerdos, ne quid alienum secum seruet, sed restituere faciat: quia non dimittitur peccatum nisi restituatur ablatum, cap. cum tu, extr. de vñct. Hæc & alia refert Pet. de Palude. de extrema vñct. cap. 2. Sed modo ad Decisiones deueniamus, quarum

14. Prima. † Si presbyter inungens deficiat post primam vñctionem, tunc aliud sacerdos debet ei succedere qui debet uñctiones, quæ restant continuare, & non reincipere, nec tamen ministrorum pluralitas tollit uñtatem sacramenti huius, quia instrumentaliter tantum operantur sicut nec mutant malteorum tollit uñtatem operationis fabri, Asten. li. 5. li. 41. vers. quid fieri. Quod idem sit in sacramento Eucharistie, ut deficiente sacerdote, ab alio perficiatur. c. nihil. 7. q. 1.

15. Secunda. Sacramentum † Extremæ vñctionis debet à proprio sacerdote ministrari, & si ab alieno ministretur, erit verum sacramentum, peccabit tamen mortaliter, si vero à Religioso sine licentia curat, erit excommunicatus. Ita definitur in Clem. dudum, de sepult. In casu tamen extremæ necessitatis poterit quilibet sacerdos etiam Religiosus per ratificationem in absentia proprii curati illud administrare, cum tunc actum charitatis exerceat, & necessitas nō subiaceat legi.

16. Tertia. † Sacramentum extremæ unctionis non est indistinctè dandum omnibus, sed adultis, qui peccata venialia videntur habere, contra quæ institutum est hoc sacramentum. Hinc pueri, qui nondum habent usum rationis, non debent illam recipere: quia non indigent remedio contra peccata, cum nondum peccauerint, neque contra tentationes, quas tempore mortis non patiuntur. Bene tamen administranda erit pueris, qui annos discretionis attigerunt, quâuis non sint Eucharistiae capaces.

17. Quarta. Sacramentum † hoc non debet dari sanis, sed infirmis, Iacob. 5. Confirmatur quis in vobis, &c. & non quibuscumque infirmis, sed infirmis in periculo mortis existentibus; & ratio est: quia hoc sacramentum est ultimum remedium, quod Ecclesia potest conferre immedieate disponens ad gloriam, ergo illis tantum infirmantibus debet exhiberi, qui sunt in statu exequientur propter hoc, quod ægritudo nata est mortem inducere, & de periculo timetur. Hinc infertur quod sacramentum hoc non est dandum damnatis ad ultimum supplicium, etiam si perant: quia hoc non repertur iure cautum, arg. de translat. prælat. cap. 2. Item, quia sit in pedibus, cum quibus habent itinerari ad locum iustitiae. Item quia debet dari tantum infirmis.

18. Quinta. Hoc † sacramentum non debet dari nisi petentibus, patet ex usu Ecclesiæ, & confirmatur a simili de aliis sacramentis, Clem. i. de pœnit. & remiss. demptio baptismo respectu parviorum. Nec etiam debet dari perpetuo amenu-